

nemu bralcu in čislani bralki, ako sta se toliko potrudila, da sta prebrala te čudne vrstice. In ako bodeta sočutno sledila i nadaljnjemu mojemu poročilu, uverjena bodeta, da je ta naslov docela upravičen . . .

Kaj me je nagnilo, da sem to objavil? Dvoje. Prvič se mi je videla stvar vendar vredna, da jo izve še kdo drugi, a drugič sem hotel s tem postaviti skromen spomenik svojemu najblažjemu prijatelju Svitoslavu . . .

— Konec prvega dela. —

(Dalje prihodnjič.)

V tihi noči . . .

V tihi noči tja do tebe
plava misel moja,
ko nemirno, bolno srce
išče si pokoja.

Ko spet vstajajo podobe,
davno pokopane,
mi iznova nekedarje
krvavijo rane.

A. Gradnik.

Jaz nimam lepe ljubice . . .

Jaz nimam lepe ljubice,
da zrl bi ji v oči
in videl v njih odsevati
vso srečo mladih dni.

Jaz nimam lepe ljubice,
da bi poljubljal ji
kipeče ustne, ličeca
od jutra do noči.

Jaz nimam lepe ljubice,
da ljubim jo iz srca . . .
Aj, bratci vi, kdor dve ima,
naj meni edno dá!

C. Golar.

